

Beretn. o. f. t. beslutn. vedr. sambeskatningen m.m.

henseende må frigøres, således at det forældede begreb med ægtemanden som skattepligtig hovedperson ophører, hvad der for længst er sket i forholdet til børn. Den nuværende tilstand er nedværdigende for den gifte kvinde og hendes personlighed og kan tillige være medvirkende til ødelæggelse af ægteskabet som naturlig ramme omkring familielivet.

Ægteskabets fællesskab må ikke forringes ved sambeskatningens ophævelse. Derfor fastholdes bl. a. retten til overførsel mellem ægtefæller af uudnyttet personfradrag. Ægtefællers ret til at indgå retshandler med hinanden som med alle andre må bevares. Det gælder om at finde frem til et smidigt regelsæt, der ved særskilt beskatning giver hustruen ligestilling med alle andre, og som understreger ægteskabet som den naturlige ramme for samliv og grundlag for familieliv.

Ophævelse af sambeskatning er nødvendig såvel for indkomst- og formuebeskatning som på socialindkomstområdet. De vanskeligheder, der kan være forbundet med ophævelsen, må – med den enighed, der i princippet er derom – overvindes, således at den utålelige virkning af sambeskatningen bringes til ophør nu.

Et *fjerde mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) fremhæver, at det er totalt umuligt at få indkomstskattesystemet til at fungere rimeligt i nutidens samfund. Den eneste holdbare løsning på de foreliggende problemer består derfor i totalt at afvikle indkomstskatten.

Hvad enten man anvender individet eller familieenheden som grundlæggende skatteobjekt, løber man ind i uløselige problemer i et samfund, hvor den tilgrundliggende økonomiske enhed i nogle samlivsforhold er enkeltmennesket og i andre familien.

Når de medieforkælede ensidigt råber op om, at det eneste, det drejer sig om, er at komme af med sambeskatningen, udnytter de den hadstemning, der med rette fremkom mod sambeskatningsbegrebet i den forældede form, hvori dette fremstod i 1960'erne. Disse ulemper er imidlertid for længst fjernet – især ved særbeskatningsreformen pr. 1. januar 1970.

De tilbagestående problemer kan ikke løses ud fra den fordummelseshetz-holdning, der i vidt omfang gennemsyrrer de tre forelig-

gende forslag til folketingsbeslutninger. Man løser intet ved at gøre ordet »sambeskatning« til et fyord. Man må holde hovedet koldt og først og fremmest gøre sig klart, at der foreligger et trekantforhold: Skattevæsen – kone – mand.

De kønskampmoderigtige roder sig ind i vanskeligheder, når de opstiller den hovedbetragtning, at hver ægtefælle skal beskattes af »sin egen« indtægt. Når man indgår ægteskab, etablerer man et fællesskab, der hyppigt gør det kunstigt at tale om, at f. eks. det hus, man bor i, er den enes eller den andens. Hvis en af parterne kan indtjene en stor pengeindkomst, skyldes det tit den andens indsats i baglandet. Og sådan er der så meget i virkelighedens verden, som ganske punkterer teoriseringer.

Hver gang man laver en regel, der hjælper den ene af de tre, tager man fra en af de andre og forårsager udsving for den tredje. Fortrækker man at give ægtefællerne valgfrihed – som grundtanken er i retsforbundsforlaget (B 34) – vælter man reelt skattebyrder over fra gifte folk til ugifte, hvad der ikke uden videre kan anses for acceptabelt. Skattesnu ægtepar profiterer derhos på bekostning af dem, der ikke rigtig kan finde ud af, hvordan de bedst gør brug af deres valgfrihed – og en sådan skatteretstilstand er afskyelig. Dertil kommer, at der må findes en løsning for det tilfælde, at ægtefællerne ikke kan enes om fordelingen mellem dem, og der må indføres regler (der meget let bliver komplicerede) for, hvor længe en engang aftalt fordeling ikke skal kunne omgøres – med virkning for tidligere og/eller kommende år. Da det konservative forslag B 11 i vidt omfang bygger på valgfrihed, rammes dette for så vidt også af den anførte kritik.

Kvindebevægelserne kæmper ofte for, at kvinden skal slippe billigst muligt i skat. Resultatet er mange gange, at manden bliver den store taber, hvorved skattevæsenet får mere end efter gældende regler. Med andre ord: Kvindesamfundets forslag går stort set ud på, at ægteparret sammenlagt skal betale mere i skat.

Det gælder f. eks. den kraftige modstand mod splittingsystemet og kravet om, at husrenterne i vidt omfang skal fratrækkes i kvindens – typisk lavere – indtægt.

Man må nok spørge disse rødstrømpetaster: Hvorfor tror de, at kvinden har giftet